

REGÉNO.

Pesten vasárnap aprilis 10^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy falusi diák kalandjai.

(Saját elbeszélése szerint.)

K...ben laktunk S... vármegyében. Atyám szigorú mestere vala a' falunak, 's mint ilyen szigorú nevelési elveihez szilárdon ragaszkodott. Mint mester 's jegyző a' tanácsban mély tudományát és belátását sokszor bebizonyítá, 's így tekintete a' falu előjárósága előtt kimondhatlan nagy vala úgy annyira, hogy a' mit egyszer javalt, vagy írásban foglalt, remek gyanánt fogadá a' tanács mindenkor. Mesteri foglalatosságaiban pontos vala, mert az iskolát elmulasztani véteknek tartá, 's ha mikor a' kötelelességek összeütközése miatt el kelle mulasztania az órát, igyekezék kétszeresen az elmulasztottat kipótolni. Közmondása, melly hangosan dörgött-le mély torkából, valamikor az iskola küszöbét érinté, ez vala: Errando discimus, virgando crescimus. Azonban én mint gyermek, kinek fülei a' diák nyelvhez szokvák nem valának, a' közmondást nem értém, de igen is jól érzém a' mondat második részét, mellynek majd mindennapi részese valék; 's ha másokat gyermeki könnyelműségökért dorgált, vagy néhány ütlekkel fenytett, nekem mint mester fijának jogom vala nemcsak várnom de vennem is a' kétszeres dijt, és ez annyira elijesztett az iskolajárástól, hogy kilencz esztendő koromban már törekvém a' közmondás mindennapi tapasztalása elől szabadulhatni: de az vala a' bökkenő, miként? Szándékomat atyám vagy anyám előtt kitárni, milly kedvtelenül járom az iskolát, nem bátorkodám, és nem kételkedém, hogy ezt teendve a' virgando notáját ismételve járom. Anyám ugyan elég szelid asszony volt, csak azt nem szerettem benne, hogy midőn atyám kegyetlenül nadrágszjazott, ő igen is serény volt a' segedelemben, 's az „ugy kell-t — hád nőljön-t — nem árt“ nyilsebességgel pergeté; és minthogy ez majd mindennapi volt, kiki elgondolhatja, milly szomorú fogalmaim voltak mind az iskoláról, mind pedig szüleimről.

Szomszédunkban egy becsületes szabómester lakott, kinél gyakran menedéket kerestem a' kiállott iskolai rend után a' nélkül, hogy atyám tudná; 's látván, milly könnyű, mellette pedig éppen nem észtoró a' szabóság, kedvet kapékhozza, és e' kedvemet a' szomszédnak kitáram, ki örülve, hogy a' mester fija valamikor czéhökbe lépend, szívesen megtanított az öltögetésre; és én kérkedés nélkül mondhatom, csak hamar óriás előmenetelt tevék, mellyért is szabómester uram egy derék tüvel megajándékoza, mellyet én annyira becsülék, hogy nélküle egy lépést sem akarék tenni. De megvallom most már azt is, hogy némellykor csintalan levén, iskolatársaim ellen fegyver gyanánt is használám a' tűt, és olly hősen, hogy a' viadalban mindenkör én valék a' győztes; ellenségem pedig véresen futa atyámhoz győzelmemet siránkozó szemekkel bejelentendő, és én diadalnamért szintén a' járó díjt mind annyiszor vevém. Sokszor nyomos vizsgálat alá vett atyám, mikor ellenfelem karczolt kezekkel jelenté tettemet: de minden szigorú vizsgálata hasztalan volt, mert én fegyveremet olly ügyesen tudám elrejteni, hogy soha reá nem akadhata, és ha kérdeztetém „mivel sebesítéd társodat?” — én mindenkör csak így felelék: „nem tudom, talán körmöm akadt-meg ujjában.“

Igy történt egykoron, hogy jó kedvemben több iskolatársamat rítul összekarczolásom tümmel, mellette pedig a' felhagyott leczkéből éppen semmit sem tudék, 's ennek következtében előszer atyántól azután anyántól is kegyetlenül megverettetém annyira, hogy több napig nem akarva is esendesnek 's lankadtságom miatt nyugodtnak kelle lennem. Szomorún ülék a' kandalló mellé helyezett széken oránként, 's erősen főzém a' taplót, miként szabadulhatnék az atyai háztól, hol életemben kevés édest, de keserűt mérték nélkül izlelék. Terv tervet követe, 's nem tudám elhatározni magamat, a' sok közül mellyik lesz alkalmasb, 's így mellyiket válasszam. Hosszú tünődésből midőn mármár készen vala tervem, atyám harsogó szava ébresztett-fel e' kérdéssel: „tudod-e már leczkédet?” De én mentőségül fejfájást, és bágyadtságot említvén ez egyszer a' szigorúbb fenyegetéstől felmentetém, 's így tervemet a' szabadulásra ismét folytathatám: mig végre abban állapodám-meg, hogy akár miként lesz is dolgom jövődőben, szüleimtől megszököm. De erre ismét jó alkalom kelle, 's valóban tervem el is sült néhány nap mulva.

Egy délután — jól tudom a' napot is — sept. 17-kén atyám 's anyámat szokatlan jó szeszélyben találván engedelmet kérék gomba keresésre, mellyet szüleim igen szerettek, de annál mérgesbben gyűlölém én ezen ételt. Az engedelem megadatott azon feltétellel, hogy hatodfél órára otthon legyek. Én mindent megigérve, tarisznyámat, mellyet néhány darab kenyérrel elláték, nyakamba vetvén és szokott

fegyveremet — tümet — elrejtván, két óra tájban utnak indultam, de nem gombát keresendő, hanem szüleimtől örökre eltávozandó, bár hova vezetend is a' kétes sors.

Már két szomszéd helységet éjszak felé elhaladék, 's hol ügetve hol futva, hol megnyugodva is, jövő sorsom lehetőségét rajzolám. Ollykor ollykor mély merengésbe sujtva rémitő képek, farkasok, kísértetek, rablók 's a' t. háboríták eszméletemet, 's legszebb terveimet semmivé tevék. Merengéseim közt az utról kitérve már azt sem tudám, hol 's merre vagyok; mert — köztünk legyen mondva — atyám soha sehova sem vitt, bár ő a' szomszéd bucsúkat szorgosan eljár, 's így nem csuda, ha én falum küszöbén túl nem haladva, különös érzelemmel szemlélgetém az előttem ismeretlen tárgyakat. — Azután nem is valék még teljesen elhatározva, mit 's mikép teendek; azon egyet kivéven, hogy sehol magamat be nem vallom, 's hogy koldulni nem fogok. Illy kétes állapotban, már el is fáradva a' sietségben, egy tágas réten megállapodám, 's körültekintvén, az itt amott távulról mutatkozó falunak tornyainál egyebet nem láték; de tudám azt is, fáradt paripám serénységébe hasztalan bizva, hogy mai nap én falut nem érendek, és így a' rövid vacsora — kenyér 's forrási víz — után éji szállásról kelle gondolkodnom.

Már setétedni kezd, 's a' feltűnő csillagok szelid fénnnyel kacsintgattak felém; maga az ezüst félhold is némellykor a' nyugoti láthatárt környező terhes felhők közül nyájas mosolylyal integete; ollykor villám hasítá a' terhes eget, 's tágas lakomat világgal és ezt követő viszhangozó morajjal tölté-el. Én még határozatlan állék egyedül a' sarjús réten; féltem is, nem is; mert ha meggondolám, milly szerencsétlen helyzetben fetrengék atyai házamnál eddig, 's hogy boldogtalanabb sorsot már nem is várhatok, nem vala okom félni: de ha egyedüliségetem e' nagy világban, mellyhez szokva nem valék, fontolgatám, hideg borzalom futott idegeimen végig. Csak hamar ismét neki bátorodtam a' fényes ég ékeit csudálva, 's biztatva önmagam, hogy jó az Isten 's el nem hagyand. Illy gondolatokkal küszködve az álom könnyű leple szállongott fáradt szemeimre, és én hamar elhatározva, hogy egy közellevő terebélyes tölgy alatt ohajtott nyugalmat találándok, alája helyzém magamat; demi előtt elaludnám, a' sugáros holdat amaz ismeretes „hold! milly szépen világítsz te!“ kezdetű dallal üdvözlém.

Igy dalolva elalvám. Éjem zavartalan volt; a' pirosló hajnal előtűntével alig bihetém fa alatti létemet, ki álmomban a' legbájlóbb vidékeken sétálék. Még a' csillagok királya felkelte előtt utnak indulék, és olly sebességgel folytatám azt, hogy reggeli beharangozás-kor már L — falut elértem, hol reggeliztem száraz kenyereimből.

Kérdeztetve, hova igyekszem, válaszom S — városba lön, mellynek hol-
létét ugyan nem tudtam, de emliteni sokszor hallám, 's a' jámbor
falusi csapláros olly reménynyel kecsegtete, hogy, ha gyorsan két-
szerezendem lépteimet, még késő estig a' várost elérhetem. Én ke-
veset törődven biztatásával odább ballagék, és szorgosan kerülven min-
den emberi alakot a' netalán hozzám intézendő kérdésekért, dél táj-
ban ismét egy százados cser alatt letelepedém, éhségemet és szomjusa-
gomat szokott kemény eledellemmel enyhítendő. Nagy levén a' hőség,
álom kinálkozott, mellyet rövid ellenállás után elfogadék nyugton a'
zöld pázsiton elterülve, míg a' sarjút összegereblőknek robajuk fel
nem vere, 's inte a' további utra, mellyet szokott gyorsasággal
folytaték, és áthaladva két helyséken 's néhány pusztán, izzadtan 's
fáradtan ledülék egy sűrű nádas mellé, hol arról kezdék elmélkedni,
mit eendek holnap; mert silány tarisznyámban csak két száraz kenyér-
darabot lelheték, 's mármár tegnapi határozatomtól — a' nem kol-
dulástól — el akarék állani, midőn legnagyobb borzalmamra a' sűrű
nádashól egy nagy farkas, mellyet én kutyának gondolék, de teljes-
séggel annak még sem nézheték — közelit hozzám. Félelmem a'
legnagyobb fokra emelkedett; védő szerem vándor botomon, mellyet
tegnap törék, 's tűnőn kívül nem vala, és így nem tudtam, mi tevő
legyek. Farkast sem festve sem természetben ezelőtt soha nem lát-
tam — még akkor nem vala szokás a' népiskolában természet-tu-
dományt tanítani: de hallottam felőle néhány rémületes történe-
teket. Illy szorultságban 's ijedtségben hasztalan remélvén segítséget
— midőn embert sehol sem láthaték — különös eszközhez nyulék, el-
mozdítandó tőlem e' veszélyes társat; 's ki gondolná? villám-eszem-
től feltalált módom használt; t. i. morcz tekintetet és villogó sze-
meket vevén segítségül, a' hozzám mintegy nyolcz kilencz lábnyira
ülő farkast feltátott számmal 's villogó szemeimmel annyira fárasztám,
hogy bár örülve martalékának, megtámadni nem bátorzkodott, sőt
elunván szemeim folyvásti villogását mindig jobban 's jobban hátrált,
én pedig utána; és ez addig tartott, míg ő kegyelme a' sűrűben el-
nem tűnt. Én akkor sátorfámat összeszedvén eszmélet nélkül 's dobogó
szívvel elosontam alkalmasb utat keresendő, mellyet csak hamar fel
is találék, és gyorsabban de félellemmel is jót haladva, ismét egy
tágas réten állapodám-meg, mellyen sűrűn valának a' sarjú-bog-
lyák rakva.

A' törött sugárú nap áldozni készült, 's a' léghatárt mindenfelől
záporos felhők lepék; én, ki soha jobban embertársakat nem ohaj-
ték mint most, borzasztó egyedüliségemben valék ismét. Farkasoktól
rettegék leginkább, 's félve, netalán még veszélyesebb helyre jussak,
a' szükséges megállapodás miatt tanácsosnak találám itt éjelezni,

hol legalább a' sok boglya közt kényelmes és eső ellen óvó ágyat lelheték.

Kurta vacsorám után — mert kenyeremnek utósó falatjait evém már — hosszú fohászokat bocsátván az egekhez 's itt amott a' még pislogó néhány égi lámpát halvány fényében szemlélvén, rettegetve a' már távolban sujtó villámtól és százszorozva visszhangzott dörgéstől, elkészítém egy az uthoz közel levő boglyában — melynek alját kezemmel kivájtam annyira, hogy térdemig védve a' közelítő záportól elfekhessem — ágyamat; 's bár még most is farkassal és más történhető veszélylyel ábrándoztam, mindazáltal nehézszemeimet csak hamar behunásra készteté az álom, és én szűk gödrömbe vonulva, lábaimat mint védőket az ellenség ellen kün hagyva, néhány percz múlva elnyugodtam, magától a' haragos ég dörgésétől sem háborítva.

Éjfél tájban nehéz álmomból felriadtam, midőn egy távuliabb zaj figyelemre von, melly mindig növekszik, 's majd emberek durva szózatait hallám, kik nem távol az uttól megállapodnak, letelepednek, 's rövid vacsora közben borozáshoz fognak; végre utálatos káromlások közt fertelmes terveket koholnak egy templom kirablására. Összehuzám magamat, mint lehete, 's iparkodtam lábaimat is behelyezni gödrömbe; de hijában, a' hely szűke nem engedé. A' terv elhatározata után a' zsványvezér jó kedvűleg így szólamlík meg: „tudjátok-e bajtársaim mit? most jó kedvünk van, mutassuk-meg ügyességünket. Itt ime egy jókora boglya áll, ezt kiki ugorja át, 's ha ki átugrani nem tudná, köz akarattal tiltassék ki társaságunkból.“ A' javalat elfogadtatott, és a' társak előre engedvén a' vezért sorban átugrandozák a' boglyát (melly alatt most már alig lélekzém) 's olly szerencsésen, hogy kivevén az utósót egy sem érinté lábomat; de az utósó tuskót vélvén lába alatt létezni, lenyúl, 's ime mindenek csudálatára engem huz ki a' szűk gödörből.

Iszonyú félelemtől elfogva a' zsványvezérnek többféle kérdésére „nem tudom-mal“ felelek, ki mindazáltal tervök kivitelére engemet alkalmasnak ítélvén körükbe vett, 's velek menni parancsolt, biztatván, hogy semmitől ne tartsak, mert dolgom náluk bizonyosan jó leend. Én valamennyire összeszedvén magamat szótalán haladék a' rabló társasággal, nem csekély álmélkodással hallgatván irtóztató szándékjokat. Alig mult fél óra, midőn egy csárdába érénk, hol kész vacsora várta már az ismerős vendégeket, mellyből én is hosszabb koplalásom után szívesen vevék részt. Hogy annál bátrabb lennék, a' vezér egyre itatott a' nem szokott savanyú borral, melly fejemet elis kábitá. De hamar elunván jó lakásom után a' tobzódók fertelmes seregét, szabadulni akarék. Ez okért percz távozás színe alatt a' csapházból kilopódzám, 's a' közel levő ölfá közé rejtém magamat, to-

vább nem bátorkodván menni a' farkasok miatt, melyek most is reszkető borzalommal zavarák belsemet, ha tegnapi véletlen találkozásomról elmélkedém. (*Végz. következik.*)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Gyászhir. Pesten apr. 3-kán viritó életének 16-dik évében inlázban szenderült-el Korher Borbála Augusta kisasszony. — T. Korher János ur, sz. k. Pest városa tanácsnoka, és hitese Bicsai Rozália — a' boldogultnak szülője — 's Flóra (N. Horváth Gábor ur hitese), és Luiza — testvérei — gyászolják egyéb tisztelőivel együtt a' pesti fiatal szépnem koszorújának ezen korán hervadt egyik virágát. Tetemei 5-kén vitettek a' váci ut melléki temetőbe.

K Ü L Ö N F É L E.

Példa hatása az emberi szívre. A' Lembergben megjelenő „Mnemosnye“ czimű hirlap következő történetet beszél-el, mely nevezetes adat a' psychológiára nézve. Bizonyos ausztriai altisztnak 10 éves árváját Gallicziában valamely szegényes mezei gazda felvéve kunyhójába. De a' jótevő előre nem látott szerencsétlenségek következtetésében igen rossz állapotra jutott, 's nem volt többé képes a' szülőtelen gyermeket táplálni. Ez tehát elhagyá második apjának házáat, melyben három évig élt, 's elment magyar országba. Itt nyáron által pásztoroskodott, 's télen koldulással vala kénytelen kenyerét keresni. De mivel alamizsna helyett igen gyakran szidalmat és elutasítást aratott jó-és egészséges külseje miatt, tehát tettetéshez folyamodott, 's magát siketnémának színelte. Így visszatért hazájába Gallicziába, hol a' földes urnak figyelmét magára vonta, ki neki a' lemergi siketnéma intézetben a' felvételt kieszközlé. 11 hónapig sikerült neki e' tettetés, 's az intézet tanítványai között könnyű felfogó tehetsége által tűnt-ki. Ő egyébiránt ez álországban olly ügyesen viselé magát, hogy senkinek eszébe sem jutott csalást még csak sejteni is. Ezen idő közben Olexa Kurylow, a' híres órgyilkos Lembergben siralomházba téteték-ki, mivel 1835. dec. 31-kén a' halálos ítéletnek rajta végbe kellett vitetnie. A' siketnéma intézet igazgatója tanítványait is mind elvivé a' siralomházba, hogy a' vétség következményeit szemeik elébe állítsa. Ezen idő óta szóban forgó siketnémánk szembetűnő szomorgásba esett; a' tanító mindent elkövetett őt vigasztalni, és napról napra barátságosabb lett iránta, mi a' fiúra nem maradt benyomás nélkül: mert egykor önként eljött tanítója szobájába, 's könyzárpor között megvallá, hogy ő nem siketnéma, hanem alakoskodó, 's elbeszélé egész élete történetét azon hozzáadással, hogy a' halálra ítéltnek tekintete benne igaz vágyat költe ezután vétlen és becsületes életet élni. Az emberséges igazgató a' helyett, hogy a' fiúra 50 korbácsot veretett volna, őt egy becsületes mesteremberhez adá műhelybe, 's a' fiú mind eddig jól viseli magát.

Tréfa. Bordeauxban egy angol matróz az óráshoz valamely kis francia órát hozván kérdezé, mennyibe kerülne annak helyrehozása. Az órás megvizsgálá az órát, 's „alkalmasint — ugmond — drágábbba fog a' javítás jönni, mint eredeti ára volt.“ — „Az semmit sem tesz — viszonzá a' matróz — én kegyednek kettőzött árát is meg adom, ha akarja.“ — „No's, hát mit adott

kegyed érte?“ — kérde az órás. — „Egy Francziának egy jó fejcsapást — felel a' matróz — 's ha kegyed az órát helyreállítja, két csapást is szívesen adok munkájáért.“

E g é r f o g ó. — Mult napokban valamely tolvaj a' kályhán által egy vagyonosb polgár szobájába lopózkodék, mi előtt kikémlelé, hogy a' szoba tulajdonosa a' színházban volna. Feltúrte az almáriumokat, 's csak a' legbecsebb drágaságokat szedvén magához bucsút veve. De mint rettent-meg, midőn a' kályhának nagy vas ajtaja, mely a' tornácra kivezet, a' szél által becsaptrán lezáródott. A' kulcs kívülről volt; a' lakat titkos munkálatú, és sehonét semmi kijárás! A' szoba ajtaja szintén be volt zárva 's felülréa belakatolva. Az ablak felette magas. A' tolvaj tehát ismét kiüresíté zsebeit, 's várta sorsát. Képzelní lehet a' szoba tulajdonosának meglepetését, midőn a' színházból egyik barátjával visszatervén szobájában az idegent 's a' törött kályhát látá. A' tolvaj nagylelkűleg elbocsáttatott, mivel olly ember volt, kivel a' nevezett ur ezelőtt sok jót tett!

S o k e r ő. Saintesben őrkedő egyik schweiczi ezred dobosa igen hires evő volt. Kapitánya büszke reá, hogy ezredében illy egy jeles gyomrot számlálhat, valamely franczia tisztnek csudadolgokat beszélt-el dobosáról: de mivel a' Franczia nem volt igen hiszelékeny, a' schweiczi kapitán 25 luid'orba kívánt vele fogadni, hogy a' dobos egyedül és egy ülő helyében egész borjút fogna megenni. A' fogadás megtéttet. A' Schweiczi elment dobosához, 's elbeszélé neki a' tett fogadást. — „Ah! kedves kapitán uram — viszonzá ez — egy borjú, igaz, kevéssé nagy ebéd; de mivel már fogadott, iparkodnom kell, hogy valamit kapitán uramért tegyek. Sokkal becsületesb vagyok, mintsem veszteni hagyomány kegyedet, 's reménylem, hogy gyomrom színt' olly jó lesz, valamint szíven!“ — A' kapitán ezek után a' város legjobb vendéglőjéhez elment, 's általa egy egész borjúnak mindenj egyes részeit a' szakácmesterség szabálya szerint legjobban 's étvágyingerlőleg elkészítteté. Ebéd táján mind a' hárman megjelentek a' vendéglőben. A' merész evőnek e' szerint egymásután felhozattatott: borjúfülek à l' italienne et farcies; borjúvelő frites és en aspic; blanquette glacé aux concombres; oldalas en papillotes, à la drue, en lorgnette; a' máj pique à la poëlle, à la broche, mou à la poulette és aux roux; noix à la bourgeoise, en surprise, en ballotine; borjúmell aux laitues, aux oignons glacés; borjúidegek à la jardinière, au soleil en chartreuse; vese à la broche, borjúláb à la poulete; borjufark au blanc 's a' t. — A' becsületes dobos, ki a' szakács mestersege által elázott ételekben a' borjúra reá nem ismert, 's a' borjút egész mivoltában várta, már a' borjú harmadrészét fölette, midőn kapitánjához e' szókkal fordul: „Kapitán uram, de már nem sokára ideje lesz a' borjút elhozatni; mert ha sok illy apróságot etet-meg velem, félek, hogy minden jó akaratom mellett is majd még is elvesztjük a' fogadást.“ A' franczia tiszt ezen próbával megelégedett, 's megvallá, hogy a' fogadást elvesztette.

A b b y B e y a' szultan kedvence és udvari bohókássá, ki ezen tulajdonságában 40 évig 's három szultan alatt szolgált, minap Konstantinápolban igen nagy kort érve meghalt. A' bohókásnak hátrahagyott pénze 3,760,000 frankra megy.

Chateaubriand jelen állapotja. A' hirneves Chateaubriand Parisban jelenleg olly rossz körülményekben van, hogy táplálására Milton' elvesztett paradicsomát kell fordítania; azonban ő azért 40,000 frankot kap a'

könyvárústól. Az eredeti költő alig kapott valamit érte; Delille, ki azt versekbe foglalá, minden versért egy tallért, 's a' legújabb fordító a' fennemlített pénzt. — Minap Chateaubriand urat egyik ismerőse meglátogató, 's kevéssel tovább mulatkozván nála, fájjalá, hogy most idejéből sokat orzott-el, 's azért azzal büntetendi magát, hogy sokáig nem jövend-el. — „Ez nem jó volna — felelé Chateaubriand — mert kegyed egyike azon keveseknek, kiknek örömmel áldozok-fel egy órát kenyérkereseti időmből is.“

E M L É K M O N D Á S.

J ó t é k o n y.

Mit félhet, a' kinek jók cselekedeti?

Az élet szép napját csendes éj követi.

K I S J Á N O S.

A' tudomány, ezen isteni szikra, a' fön által a' szívet is tisztogassa salakjából, hogy a' fény és hír szomjának fészkelődését elnyomja, vagy annak nemesebb irányt adjon.

B B. N U Z Á R I O N. Uj folyam.

A' sors iránt sokszor igazságtalanok vagyunk! Keményen fölrovunk minden roszt, minden kedvetlent, mit tőle szenvedünk, 's mi gyakran feledjük az általa vett jót.

K Ö L C S E Y.

Maximák. Senki boldogul, sőt türehetőleg sem élhet a' bölcsesség tudománya nélkül.

Késő ott kezdeni, hol végezni kell vala. — Milly balgaság halandóságunkat feledni, 's halasztani valamit! — Elhalad az élet!

S E N E C A után B. F.

Tagrejtvény.

Első tag.

Harsog az erdő ércz agyarától,
Vivni midőn kezd ellenivel,
Nem fut a' küzdő hősi karától;
Nyáj feje, védként közitte legel.

Második tag.

Hévre ha gyujt a' somlai gyöngyár,
Furcsa szeszélyünk' festi-le ő;
Csintalan im most, majd szomorú már,
'S híve után őt zengi a' nő.

Harmadik tag.

Pompa között most, most a' mezőken,
Majd a' hadakban látja magát;
Völgyi torokban, 's szikla tetőken
Hősi erénnyel hordja urát.

E g é s z.

Hiv szeretőként általöleljük
Télszakon őtet, hogyha hevül;
Ám de nyakából majd kiemeljük
Tárt karainkat, lángja ha hűl.

B. V Á C Z R Ó L.

Előbbi rejtvény: hold.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.